

Der blev gjort et stort Nummer ud af det, og i „Social-Demokraten“ stod der en uhyre Opsats om den stenrige Godsejer, der udnyttede disse ulykkelige Polakker, og som af Fedtethed havde anbragt en elendig Kakkelovn i deres Værelse, saa Osen fra den var lige ved at slaas dem ihjel alle sammen. Nu viste det sig, at Kakkelovnen var ganske fortræffelig, og at Grunden til det hele var, at Polakkerne, da de vare gaaede i Seng om Aftenen, havde fyldt Kakkelovnen med Kul, tændt Ild i den og behandlet den paa en saadan Maade, at den maatte ose, medens de sov. Ud af denne Historie kom der et Angreb med den Tendens, vi kende saa overmaade godt; men man maa endelig ikke tro, at der skete nogen som helst Rettelse ved den, efter at Sagens Sammenhæng var bleven oplyst. Paa samme Maade kan det jo gaa med en Masse af de Historier, der fortæles, og der er ingen Tvivl om, at det ogsaa gaar saadan med mange af dem. Det ærede Medlem kom i øvrigt ogsaa ind paa selve Sukkerspørgsmaalet og sagde, at efter hans Mening burde man naa til at afskaffe Produktionsafgiften paa Sukkeret — jeg antager, at han ogsaa mente, at Indførselstolden skulde nedsættes i tilsvarende Grad — og begge Dele til sidst helt bortfalde. Dertil vil jeg dog bemærke, at hvis man gaar den Vej i Øjeblikket, vil man røre ved den vistnok vigtigste Finanstoldsats og forvolde en Forskydning, der vil give sig Udslag i Millioner, og som Toldforslaget i Øjeblikket foreligger, vil det vist neppe være rigtigt at kaste et saadant nyt Kampspørgsmaal ind. Det ærede Medlem konkluderede endelig i, at vi ikke med et Slag skulde komme bort fra Beskyttelsen, ja, han anbefalede „en lempelig, fast og konsekvent Overgang“. Ja, hvis det ærede Medlem vil holde fast og konsekvent fast paa det lempelige baade i denne og i andre Sager, men specielt i denne, kan jeg naturligvis kun takke ham for den Konklusion, som han gennem Polakker og mange andre Ting endte ved. Hans allersidste Konklusion var naturligvis den, at det hele skulde nationaliseres, og her fik han Støtte fra en Mand, som han maaske neppe havde ventet den fra, nemlig af det ærede Medlem for Esbjerg (Bühme), der i sine faa Betragtninger om dette Spørgsmaal erklærede, at Staten burde overtage alle Sukkerfabrikkerne, saaledes at ogsaa andre Landsdele kunde faa en Sukkerfabrik. Jeg tvivler naturligvis ikke paa, at det ærede Medlem gerne vil have en Sukkerfabrik ved Esbjerg, og

der er jo heller intet til Hinder for, at man kunde sende nogle Roer over til Esbjerg, men Resultatet af Foranstaltninger af denne Art kan jo muligt til den ene Side blive, at Konsumenterne faa Sukkeret meget billigt, men til den anden Side vil det blive det, at Statskassen uhjælpelig tømmes.

Nu har jeg talt saa meget om Sukker, at jeg sikkert maa faa Lov til i nogle Minutter at tale om et Par andre Ting.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) talte i sin store Tale om mange Ting, bevægede sig i alle Verdensdele. Han var her paa Jorden og han var i Himmelen, talte om Lock-outen og om Hr. Bahnson, om Vorherre og om den elektriske Skrædder i Chicago, om Udsendelse af en Prins til fremmede Hoffer og om de Folks Dumhed, som ikke kunne se, at Parlamentarismen har meget lykkebringende Virkninger. Maa jeg for Resten bemærke, at hvis vi skulle optage Ideen om at sende en Prins f. Eks. til Hoffet i St. Petersborg, vil jeg meget alvorligt og indtrængende anbefale, at man ikke giver ham alt for mange Numre af „Social-Demokraten“ med i Lommen, for saa turde den Sendelse blive ret mislykket, idet et Udvalg af de ganske krigsgale Artikler, der i „Social-Demokraten“ findes overfor denne fremmede Magt, næppe vil fremme Afsætningen for denne Prins' Produkter. Om Parlamentarismen sagde det ærede Medlem: „hvor tidt høre vi ikke den reaktionære Presse udtale om Parlamentarismen, at nu har den spillet fallit; jeg har altid smilet heraf“. Det sagde det ærede Medlem. Nu har jeg i mange Aar haft som Yndlingslæsning den Bog, jeg her holder i Haanden, og som indeholder det socialistiske Program, og heri har jeg nu Gang efter Gang læst, at det allerede er længe siden, at Parlamentarismen har spillet fallit, at den er noget Juks, at den er en Iktyosaurus, som Socialisterne aldeles ikke kunne bruge. Den har i denne Bog spillet ganske fallit. Det ærede Medlem smiler, siger han, naar han hører andre sige, at den har spillet fallit. Den Gang den Bog blev skreven, maa han altsaa have smilet ad sig selv.

Det er selvfølgelig umuligt at komme ind paa alt det, det ærede Medlem fremkom med i sin store Tale forleden. Da man i gamle Dage havde en Person, der hed Herkules, som skulde løse store Opgaver, hvorved han skulde dokumentere Berettigelsen til sit Hædersnavn, gav man ham bl. a. den Opgave indenfor en vis